Hoan Lạc Đỏ Nguyễn thị minh Hoa bai Dong duy

Hoan Lạc Đỏ Tự hoạ chân dung đất nước mình Đông Duy Hoàng Kiêm Nam Tội ác của nhân loại thường khởi đầu bằng những nhân danh Nhân danh càng mỹ miều tội ác càng lớn lao Điều nghịch lý là nhân loại vẫn cần những nhân danh Vẫn khổ đau, hạnh phúc và lớn lên trong những nhân danh này Hoàng Nguyên Đâu đó tôi có đọc một bài viết tựa đề "Người Việt Cao Quý" . Cũng có một bài viết khác tựa đề "Người Việt xấu sí". Cả hai bài viết này, không hoàn toàn đúng mà cũng không hoàn toàn sai vì nó chỉ là phác thảo chân dung của một người Việt trong một xã hội Việt Nam nhìn từ bên ngoài. Hoan Lạc đỏ của Nguyễn Thi Minh Hoa trái lại là chân dung của một Việt Nam soi gương nhìn hình bóng dất nước mình và tự họa. Soi gương tự mình vẽ mình nên không chỉ vẽ bên ngoài lúc vênh vang áo mũ, rượu thịt phủ phê, anh hùng liệt sỹ hoặc khi đói rách tả tơi, ăn mày ăn xin mà Hoan Lạc Đỏ còn vẽ được cả phía bên trong lục phủ ngũ tạng, óc não, chỗ thanh cao, chỗ đang hư hoại hoặc chỗ dơ bẩn chỉ chứa toàn cứt đái, dục vọng. Bức chân dung tự hoạ Việt Nam của Nguyễn thị minh Hoa có vẻ như đã được thực hiện trong một cơn mê sảng, như được sự xác nhận của chính tác giả trong những lời bạt: Trong cái ngột ngạt của thành phố, đău đáu xuy nghĩ, có thật, có mộng my, có ước mơ tôi đã chấp bút thành " Hoan lạc đỏ"… .. ..Dù tỉnh hay yếu đuối thì tôi cũng đà thấy mỗi ngày xuốt một chặng dài.

Trong gần 400 trang giấy , (ghi lại để nhớ) , Minh Hoa đã vẽ lên nhưng mảnh chân dung Việt Nam , cực kỳ linh hoạt, cực kỳ tỷ mỷ, đôi lúc chân thực một cách tàn nhẫn. " Mùa hoan lạc không cứ nóng lạnh , nắng mưa. Chúng sinh tơi tả trong chuỗi ngày được sống. Trời đất lạnh lùng buông thả và cất giũ bí mật của mỗi con người để họ bất ngờ đón nhận số phận. Cái ác được bọc trong những nói cười lấp lành . Nhân gian thấm đậm sự buồn" Tìm trong hai mơi ba bức chân dung Việt Nam, những bức chân dung tự hoạ như váng vất dấy lên từ một đi vãng đã xa, xa lắm rồi, như khi ta nhìn gương mặt mình lung linh hiện lên trên mặt nước ao bèo tù túng, ù lỳ của một làng quê. Cái ao tù bẩn tưởi u mê đó mà sao như chứa đựng cả hồn dân tộc đã sinh tồn từ bao ngàn năm. Dù khinh ghét, ghê sợ, nhưng cho đến nay nó vẫn cố tồn tại đâu đó trên gương mặt Việt Nam. Rồi cách mạng, rồi chi ến tranh, rồi văn minh, những con đường mê lộ của thời đại đổi mới ngày một nhiều hơn, đâm toạc qua làng sóm, tạo thành những vết sẹo,, những vết lở loét , đáng ghết, đáng khinh không khác gì những ao tù tích tụ sự ngu dốt u mê nhưng bây giờ những vết thương mới này lại được người ta hân hoan khoe mẽ, hãnh diện đã tạo được trên gương mặt mình những vết xâm dị hợm. Hãnh diện như đã học hỏi được một cung cách trang điểm tân kỳ, như một thành tích, rồi câng cáo xưng tụng ca ngợi cái thành tích tự huỷ hoại thân thể này như một tiến bộ, hợp thời Hai mươi ba bức chân dung tự hoạ của Minh Hoa là dung nhan của Việt Nam xuyên xuốt qua môt giai đoạn đầy biến động của lịch sử, từ chiến tranh qua hoà bình, từ câu thúc thân thể sang cởi trói, từ đói khát sang bội thực phủ phê, từ mê sang tỉnh, tỉnh mà đang mê, từ quê mùa sang hiện đại. Đây cũng là giai đoạn mà những nhân danh, những vinh quang, những giá trị cũ, mới, những anh hùng xưa, nhưng kẻ thất thế, những kẻ bị lừa gạt trong mê cung chủ nghĩa, những quyền lực lớn nhỏ, tất cả hỗn độn đan chen vào nhau, kèn cựa, đấu tranh, mưu lược , cắn cấu , hãm hại nhau để nhoi lên tìm một chỗ đứng, tìm một vị thế mới, đòi trả công, không chỉ người sống mà cả những kẻ đã chết. Mỗi bức tranh là mảnh ghép của một góc đời riêng nhưng chính nó cũng là sự thể hiện linh hồn Việt Nam nổi lên trên cái nền chung của đất nước, của xu hướng thời đại, vì thế, nếu ghép cả 23 bức tranh lại trong một tác phâm duy nhất của Minh Hoa người ta sẽ có được toàn cảnh một bức tranh ghép (collage) về một "mùa hoan lạc tưng bừng" nhưng ngập ngụa trong một mầu đỏ của lửa hồng đang thiêu đốt mọi sinh linh.:" Đỏ chói, khét lẹt, lửa và mẫu. Chúng sinh đi về đâu cũng nhìn thấy mầu đỏ của hoan lạc bủa vây "

Nhìn ở cự ly xa, nhìn bằng cái tâm dửng dưng của một kẻ bàng quang không liên hệ, bức tranh thật linh động, thể hiện huy hoàng một mùa hoan ca rực rỡ, hoành tráng, đầy sinh động nhưng nếu quan sát thật kỹ những mảnh ghép của bức tranh toàn cảnh này, "một người nào đó" có thể sửng sốt đến độ hoảng hốt, sượng sùng khi phát hiện chính dung nhan mình cũng có ở một góc nào đó của bức tranh. Cái dung nhan của chính mình, của chính hắn ta, chính bà ta, mụ đó, thằng đó,